

AdoptieClub Nederland

info {at} adoptieclubnederland.nl

Rondetafelgesprek Vaste commissie van Veiligheid en Justitie 10 september 2015
Bijdrage Erik Staal namens AdoptieClub Nederland

Afstand en adoptie

Afstand doen en afgestaan worden zijn traumatische ervaringen voor moeder en kind. AdoptieClub Nederland is van mening dat het aantal adopties tot een absoluut minimum moet worden beperkt.

Als vrouw afstand doen van je kind is onnatuurlijk. Dat dit gebeurt zonder druk van buitenaf is moeilijk voor te stellen. Maar schaamte voor zichzelf en richting haar kind kunnen een rol spelen. Net als de schaamte richting de omgeving die haar waarschijnlijk heeft afgekeurd, dood gezwegen en uitgekotst omdat ze (per abuis, door roekeloosheid of verkrachting) zwanger is geworden. Dan is het voor vrouwen haast onmogelijk geworden om het goed te doen. Veroordeeld worden omdat je zwanger bent en vervolgens veroordeeld worden omdat je je bloedeigen kind hebt afgestaan. Die schaamte zorgt ervoor dat gevoelens worden ontkend, weggestopt en verzwegen. Rouwen over het verlies van je kind is dan bijna onmogelijk, met alle gevolgen van dien.

Geadopteerden kunnen zich afgewezen voelen door de vrouw die ze op de wereld heeft gezet, soms meer dan één keer. Je bent een tweede hands kind, een geheim in de familie waarover gezwegen moet worden. Verlatingsangst, moeite met intimiteit en een gebrek aan basis vertrouwen kunnen een rol spelen bij de ontwikkeling, of het achtervolgt geadopteerden hun hele leven lang. Verwarring dat geadopteerden dankbaar moeten zijn dat ze geadopteerd zijn. Blij zijn met een trauma van het verlies van je moeder op een hele jonge leeftijd. Gescheiden worden van je moeder op het moment dat je van haar het aller aller afhankelijkst bent. Onderzoeken genoeg die aangetoond hebben hoe slecht het is als zuigelingen het fysieke contact met hun moeder wordt ontnomen.

Afstand doen ter adoptie is onomkeerbaar.

Afgestaan zijn en geadopteerd zijn is onomkeerbaar.

Moeder en kind hebben levenslang. Voor elk zal dit andere gevolgen hebben. Maar dat het gevolgen heeft is zeker.

Maatschappelijke druk

Dit rondetafelgesprek gaat over de rol van de katholieke kerk bij afstand ter adoptie. AdoptieClub Nederland betreft hierbij ook andere geloofsovertuigingen zoals het Christendom in het algemeen, Islam en Hindoeïsme alsook de rol van hulpverlenende instanties en de heersende normen.

Het afdwingen van het afstaan ter adoptie van een kind is onmenselijk en onwenselijk. Het maakt dan niet uit of dit gebeurt onder druk vanuit een religie, de heersende maatschappelijke normen, door familie of hulpverlenende instanties. Helaas gebeurt het nog steeds alleen dan geflankeerd met een ander plausibel verhaal.

Persoonlijke zienswijzen gebaseerd op hier bovengenoemde geven geen recht om te bepalen wat er met moeder en kind moet gebeuren. AdoptieClub Nederland acht dit in strijd met de Rechten van de Mens om als vrouw zelfstandig te mogen en te kunnen besluiten wat goed voor moeder en haar kind is.

Als religie, familie of de maatschappij zouden willen bijdragen dan enkel in de vorm van hulp die de moeder en haar kind nodig hebben om samen te kunnen (over)leven, samen te mogen zijn. De rol die de kinderbescherming had gedurende de jaren 50, 60 en 70 is in deze onduidelijk.

Recht op afstammingsgegevens

In Nederland weegt het recht van het kind op afstammingsgegevens zwaarder dan het recht van de biologische moeder op haar privé leven.

Helaas is er niks geregeld als je biologische moeder niet wil vertellen wie je biologische vader is. Discussies over vondelingenluikjes en anoniem bevallen botsen met de innige wens van veel geadopteerden om te weten waar ze vandaan komen en van wie ze afstammen. Daarnaast willen mensen graag informatie over erfelijke ziekten. Er zijn te veel geadopteerden met een onjuist, onvolledig of ontbrekend afstands dossier. Wie komt er voor deze groep op?

Na-zorg

Afstand doen en afgestaan worden is voor betrokkenen een heel moeilijk te behappen trauma. Zelfs na vele jaren kunnen afstandsmoeders en geadopteerden grote moeite hebben met dit verleden.

Afstandsmoeders is veelal geadviseerd om te zwijgen, nooit meer praten over de gedane afstand. Veel geadopteerden worstelen met hun identiteit en zelfbeeld. Hulp voor deze twee groepen is specialistisch. Het is dan ook bijna niet te begrijpen dat de regering de afgelopen jaren op deze hulp heeft bezuinigd. Praatgroepen van geadopteerden of afstandsmoeders onder leiding van gespecialiseerde hulpverleners zijn er niet meer, ondanks dat hier behoefte aan is.

Voor geadopteerden zijn afstandsmoeders geen 'vergeten' groep. Ongeacht de omstandigheden waarin afstandsmoeders van hun kind afstand hebben gedaan, onder welke druk dan ook, ze zouden meer erkenning mogen krijgen.